

поветѣ отъ едната и другата страна. Изглеждаше, че неприятелитѣ сж близо. Понѣкога отъ топоветѣ се извие огнена линия, като да пада звезда отъ небето. Надъ нашата линия, както и надъ турската, ясно се виждаха, какъ се пукатъ шрапнелитѣ.

Като се съмна, мислѣхъ си, че ще видя, какъ се движатъ войскитѣ, ала се излѣгахъ. Презъ деня още по-слабо се вижда боя. Топоветѣ сж окопани, както и войницитѣ. Нищо се не вижда. Слуша се само пукотъ и грѣмъ, а не се вижда ни димъ, ни гранати. Слуша се пищенето на куршуми и свирене на гранати. Едно само забелязваме — че сипеитѣ около насъ се ронятъ и дървета падатъ. Ние сме окопани. Веригитѣ една подиръ друга бързо прибѣгватъ и се окопаватъ. Стрелятъ, но не се виждатъ. Чува се бучение, грѣмъ, трѣсѣкъ, земята се рови и прѣска, скалитѣ се рушатъ, кършатъ се клонове . . . но хора не се виждатъ. Полето сѣкашъ е пусто, но то кипи, бучи и малко се синѣе. Нѣкога, като сѣнки прибѣгватъ веригитѣ и подържкитѣ. Слушали сте, какъ халата бучи. И тука е сжщото. Това трае нѣколко минути или нѣколко часа и после започне да отслабва. Гърмежитѣ намаляватъ, ставатъ по-слаби и най-сетне се изгубятъ съвсемъ. Онова, което най-добре се вижда, то сж бѣлитѣ облачета, които се явяватъ и изчезватъ надъ бойната линия. Тѣ идатъ отъ разпукването на шрапнелитѣ. Най-сетне битката спира. И нашитѣ войници вече пжтватъ свободно презъ опразненитѣ турски позиции. Победата е спечелена!

На 22 окт. стана голѣма битка при село Гечкенли. Турцитѣ бѣха се укрепили здравата. Позицията трѣбваше да се превземе на ножъ. Чухъ